

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

Qvemadmodvm Secvndo Nomina Christianorum, qui cum Patribus
Franciscanis agebant, descripta sint. Cap. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

modo ne omittantur, quæ necessaria sunt ad salutem Christianorum. Nec voluit Dominus Arimensis (in cuius statu extat seminarium) consentire in mutationem à P. Viceprouinciali designatam, nempe, vt domus illa centum eoq; amplius alumnorum transferretur Amacusam, locum longius remotum, & Nouitiatus, (qui triginta habens tyrones intra sex menses erat dissoluendus) Amacusa transferretur ad ipsius statum. Neque ab hoc proposito, in tam presenti periculo, potuit diuelli. Tantopere autem semper complexus est illud seminarium, vt abiens Coraium, patruo suo, qui gubernationem status susceperat, commendarit, vt si nouum aliquod edictum à Taicosama veniret, præ omnib. seminarij incolumitatē tueretur.

Augustinus agens in regno Coraiano simulatque rumor de hac persecutione ibi increbuit, certum hominem ad Viceprouincialem amandauit, qui ei operam omnem & studium suum offerret, & certiora ab eo cognosceret. Idem fecere Domini Nangasacho finitimi tam gentiles, quam Christiani, mittentes data opera quosdam qui P. Viceprouincialem solarentur, ei que omnia sua officia & auxilia offerrent.

QUEM AD MODVM SECUNDO NOMINA Christianorum, qui cum Patribus Franciscanis agebant, descripta sint.

CAP. VI.

IBONOSCIVS perspecta voluntate Regia, substitutum suum Meaco euocauit, ei que præcepit, vt in schedulam vnam referret

ret omnium Christianorum nomina, qui cum Patri-
bus D. Francisci familiariter agerent. Is Meacum re-
gressus, nomina eorum à Patribus exegit, & in scriptū
relata sunt septuaginta capita supra centum, è quibus
non erant, quos Gibonoscius volebat. Et quia substi-
tuto illi videbatur numerus magnus, rursū curauit
exigi tantum nomina eorum qui cum ipsis Patribus
agerent: vnde ad Gibonoscium non est allatus cata-
logus nisi capitū quadraginta septem. Qui numerus
cum iterū ei videretur æquo maior, voluit ab ijs ipsis,
quorum nomina conscripta erant, inquiri: verum né
esset, ipsos Patribus Franciscanis esse familiares, & si
negarent, deleri eorum nomen, si faterentur, manu
sua nomen proprium exararent.

Minister quidam, cum nescio, quo casu, vtramque
schedulam à substituto nactus esset, cœpit nomine
Gibonoscij promiscuè à singulis petere, num essent
Christiani: Christiani, existimantes se quæri ad mar-
tyriū, intrepide omnes responderunt, se esse, subscri-
bendo more in Iaponiā vsitato. Quæ non obscura
fuit fidei eorum probatio: credebant enim, né vnum
quidem ex ijs qui subscripsissent, necem euasurum.
Denique substitutus schedis receptis, ex omnibus se-
legit tantum duodecim.

Nihil aliud in hoc negotio vsque ad trigesimum
Decembris actum est. Cuius rei causa alia nulla fuit,
quam quod Gibonoscius, alijque in aula confidebant
se Regi persuasuros, vt Franciscani Patres nece ex-
empti, tantum exilio multarentur. Verum Iacuinus
medicus id minimè ferens, die iam nominata adi-
tum quæsiuit ad Regem iam profectionem Ozacam
parantem, eiq; persuasit rationibus multis non Phi-
lippi-

D

lippi-

lippinorum modo Patrum sed eorum quoque, qui illis familiariter adhæsissent, castigationem non esse longius prorogandam. Quare Rex iterum Gibonoscio commisit executionē latæ semel sententiæ. Qui suo substituto præscripsit, ut quinq; Patres Franciscanos cum 12. discipulis domi suæ in vincula conijceret, quo alijs Ozaca venientibus edicto regio fieret satis. Abiere ministri ad cōprehendēdos iam dictos in domum Franciscanorū Patrum, & dum ordine singulos è duodecim annotatis euocant, abest forte vnus, nomine Mathias, qui agebat dictorum Patrum obsonatorem. Cū non appareret, cœperūt ministri vndiq; clamare: Vbi est Mathias? Prodeat Mathias. Proxim^o ostio Patrum habitabat quidam Christianus eodem nomine: qui audito nomine Mathiæ, ex tēplo se obtulit ministris, dicens: Ecce tibi Mathiā. Etsi non sim, quem quæritis, sum nihilo minus Christianus, & horam Patrum amicus. Hoc satis est, responderunt ministri, nec enim opus est perdere oleum & operam in quærendo altero. Et sic eum sociū abduxere. De quo cum sancta quadam inuidia videretur dici posse: *Cecidit fors super Mathiam, & annumeratus est cum undecim.* atq; ille cum magna gratiarum actione tam fœlicem fortunam & conditionem suscepit: Alter verò Mathias amplius quæsitus non est.

Ultimo Decemb. Rex, ut Ozacam peruenit, iussit Patrem Franciscanū eiusq; Socios, ibi retentos, ut diximus, amandari Meacum. Nondum Ozacæ submoti erant ab ædibus nostris excubitores: nam cū Gubernator à Rege acriter reprehensus esset, ob nimiam libertatem Christianis concessam, nō ausus fuerat sine eius licentia submouere, etiamsi declarasset, non esse sibi

fibi propositū quidq̄ moliri in nostros. Qua de causa Gubernator putauit Meacū quoq; mittendū fratrem Paulū Michi, cum Iacobo & Ioanne, qui erāt duo illi, quos supra diximus, fuisse in albū relatos. Non cōstat, an gubernator id fecerit, ne videretur à nobis pecunia corrupt⁹, an certe impulsu magni amici sui Fascigauæ, qui volebat nostros eandem subire aleam.

Primo igitur die Ianuarij Anni 1597. omnes iam nominati se in viam dedere versus Meacum: quo cū peruenissent, P. Organtinus certos homines submisit ad Gibonoscium, si qua via nostri liberari possent: existimabat enim hanc curam se illis debere, quod per errorem Ozacensis gubernatoris, contra voluntatē Regis in vincula coniecti essent. Respondit Gibonoscius, dolere se de infœlici hoc casu, sed nō videre medelam: nam inquit, si alloquar Regem, existimantē nullū de Societate fuisse Ozacē, forte ira inflā-matus iterum omnes iubebit agi in crucem. Quidam nihilominus Christiani, conscij contra voluntatē regiam tres illos nostros rapi cū alijs ad necē, ministrū quendam Ozacensis gubernatoris conati sunt suapte sponte magna auri argentiq; largitione in suā sententiam trahere. Sed Dominus Deus, q̄ decreuerat hoc beneficiū p̄stare ijs, quos p̄ sua occulta sapientia elegerat, non passus est, eorum diligentia suum consequi effectum. Atq; ita dictus minister, contra similium Officialium morē, qui conspectu donorū facile molliuntur, semper se declarauit inexorabilem, & silice duriorē. P. Organtinus, vbi id cognouit, dictos Christianos reprehendit, ne assuefierēt ad hanc rationem agendi; licet ex alia parte admiratus sit eorum studiū & pietatem. Paulus quoque, hæc omnia intelligens,

magnas Deo gratias egit, hunc conatum nostrorum exitum fuisse, eoq; ardentius cœpit se comparare ad martyrium. Et post dies aliquot ijsdem Christianis scripsit, dolere se ob labores ab eis ad se liberandum impēsos, idq; in hæc verba: Hiccine amor est, quo me complectimini? fieri nē potest, vos me hoc immenso Dei fauore, de quo exultare, & collaudare infinitam Dei bonitatem debebatis, velle priuare?

*QUOMODO OMNIBVS AVREM
vnam præciderint & in carro per ludibrium
circumdūxerint.*

CAP. VII.

LETTERA Ianuarij sub noctis crepusculum epistola à Gibonoscio allata est ad substitutum, quā mandabatur, vt postero die edictū Regis contra Franciscanos, eorumq; socios exequeretur: tribus verd̄ illis de Societate non se implicaret, relinquēs eos in potestate ministri Gubernatoris Ozacensis, qui eos adduxerat. Paulus frater oprans reliquum vitæ tempus impendere in verbo Dei prædicando, quod iam multis annis fecerat, cœpit in carcere sermonem instituere cum custodibus & gentilibus incarceratis, de sanctæ fidei mysterijs, ac singulari quodam sensu de Domini nostri passione, & martyrij excellentia. In his autem sanctis sermocinationibus totam consumebat noctem, omnib. auditoribus stupore attonitis ob zelum & efficacitatem dicentis: ac duo ex ipsis conuersi, se baptismum suscepturos promiserunt. Deinde sequenti die mane omnes, numero